

Η ΥΔΡΙΑ (α)

ἡ μὲν Ξανθίππη πολλάκις λέγει · "ἴθι δὴ" καὶ τὸν Σωκράτην ἐκ τοῦ οἴκου ἐλαύνει. ἔπειτα δὲ, ὁ Σωκράτης πρὸς τὴν ἀγορὰν βραδέως βαίνει. ὁ δὲ Σωκράτης χαίρει βαίνειν ἐκεῖσε διότι ὁ Σωκράτης φιλεῖ μετὰ τῶν φιλῶν λέγειν. ἐν γὰρ τῇ ἀγορᾷ ὁ Σωκράτης περὶ τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ λέγει. ὁ ἄλλὰ οὐ φιλεῖ καθίζειν καὶ πονεῖν κατ'οἶκον. ὁ μὲν Σωκράτης ἐν τῇ ἀγορᾷ πάρεστι καθ' ἑκάστην τὴν ἡμέραν · οἱ δὲ φιλοὶ τεκαθίζουσιν καὶ ἀκούουσιν φιλοῦσιν. ὁ μὲν Σωκράτης μάλιστα ἐστὶ σοφός · ὁ δὲ οὐ μάλιστα καλός.

ὁ οὖν Σωκράτης ἡδέως βαίνει πρὸς τὴν ἀγορὰν. δι' ὀλίγου μέντοι βλέπει τὸν Ἀλκιβιάδην μετὰ τοῦ κυνός, τοῦ Ἄργου. ὁ Ἄργος παρὰ τὸν δεσπότην ἡδέως καθίζει. ὁ Ἀλκιβιάδης νέος καὶ μαλὰ καλός ἐστιν. ἀλλὰ ἢ γε Ξανθίππη (ἡ τοῦ Σωκρατοῦς γύνη) τὸν Ἀλκιβιάδην οὐ φιλεῖ · ὁ γὰρ μὲν Ἀλκιβιάδης ἐστὶ ῥάθυμος καὶ ὁ δὲ αἰεὶ φλυαρεῖ. ἀλλὰ ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην φιλεῖ. ὁ γὰρ μὲν Ἀλκιβιάδης ἐστὶ σοφός · ὁ δὲ μάλιστα καλός. ὁ μέντοι Ἀλκιβιάδης ἐστὶ τε νέος καὶ πολλάκις ἀνόητος. ὁ οὖν Σωκράτης ἐστὶν ὁ τῷ Ἀλκιβιάδῃ διδάσκαλος.

Η ΥΔΡΙΑ (β)

ὁ νῦν δὲ Ἀλκιβιάδης τῇ καλῇ παρθένω λέγει παρὰ τὴν ὁδόν. ἡ δὲ παρθένος ἀπὸ τῆς κρήνης σπεύδει οἴκαδε. ἡ τὴν ὑδρίαν φέρει · ἡ τὴν ὑδρίαν φέρει ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. ὁ μὲν Ἀλκιβιάδης μέγα λέγει · ἡ δὲ παρθένος πρὸς τὴν γῆν αἰεὶ καταβλέπει. καὶ ἡ παρθένος οὐ λέγει · ἡ γὰρ ἐστὶν αἰδοία. ὁ μὲν Ἀλκιβιάδης αὐτῇ ἐτι λέγει · ἡ δὲ παρθένος οἴκαδε σπεύδειν βούλεται. μεγάλη γὰρ ἐστὶν ἡ ὑδρία, καὶ ἡ παρθένος μάλιστα κάμνει · τὴν δὲ ὑδρίαν μόλις φέρει. ἐξαίφνης ἡ ὑδρία πρὸς τὴν γῆν πίπτει καὶ ἔρρωγεν. νῦν δὲ τὸ ὑδῶρ ἐστὶ πανταχοῦ. ὁ κύων Ἄργος πίνει τὸ ὑδῶρ. ἡ νῦν παρθένος μάλιστα οἰκτρὰ καὶ δακρύει. νῦν δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης τε στενάζει καὶ λέγει · "οἴμοι! αἰτίος εἰμὶ ἐγώ. ἀλλὰ νῦν βούλομαι βοηθεῖν." ἀλλ' ἐτι ἡ παρθένος οὐ λέγει.

ἔπειτα δὲ ὁ Σωκράτης λέγει · "διὰ τί, ὦ Ἀλκιβιάδα, τῇ παρθένω λέγεις; ἡ γὰρ σε σαφῶς οὐ φιλεῖ. οὖν ἐλθέ δεῦρο! ἐγώ γε γὰρ πρὸς τὴν ἀγορὰν βαίνω · ἐκεῖ δέ, μετὰ τῶν φιλῶν καθίζω καὶ περὶ τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ λέγω. οὖν μετὰ μου βαίνε, ὦ σοφὲ παῖ · τὴν παρθένον καταλείπε." οὖν ὁ Ἀλκιβιάδης τὴν παρθένον καταλείπει τε καὶ πρὸς τὴν ἀγορὰν βαίνει μετὰ τοῦ Σωκρατοῦς · ὁ γὰρ Σωκράτης διδάσκαλός ἐστιν. ἀλλὰ ὁ μέντοι Ἀλκιβιάδης ὀπισθεν ὄρα · τὴν παρθένον βλέπει · ἢ ἐστὶν οἰκτρὰ καὶ οἴκαδε σπεύδει. ὁ Ἀλκιβιάδης λέγει · "οἴμοι!"